

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 65/01-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. septembra 2001 predbežne prerokoval podnet M. Č., bytom P. B., zastúpeného komerčným právnikom JUDr. A. S., P. B., vo veci porušenia jeho základných práv upravených čl. 16 ods. 1 a čl. 20 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu v Považskej Bystrici z 25. októbra 1999 vo veci sp. zn. 7 C 1567/98 a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 20. apríla 2000 vo veci sp. zn. 17 Co 100/00 a takto

r o z h o d o l :

Podnet M. Č. na začatie konania o d m i e t a pre nepríslušnosť.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 15. marca 2001 doručené podanie M. Č. (ďalej len „navrhovateľ“), bytom P. B., zastúpeného komerčným právnikom JUDr. A. S., P. B., označené ako „Podanie podnetu – čl. 130 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky“. Na základe výzvy ústavného súdu zo 4. mája 2001 navrhovateľ 14. mája 2001 doručil ústavnému súdu plnomocenstvo pre komerčného právnika JUDr. A. S. Po opätovnej výzve ústavného súdu z 20. júla 2001 právny zástupca navrhovateľa podaním doručeným ústavnému súdu 2. augusta 2001 odstránil nedostatky podnetu.

Z obsahu podania a z predložených príloh k nemu vyplynulo, že navrhovateľ ním namieta porušenie jeho základného práva na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia upraveného v čl. 16 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), porušenie čl. 20 ods. 3 ústavy, a žiada zrušenie rozsudku Okresného súdu v Považskej Bystrici z 25. októbra 1999 (sp. zn. 7 C 1567/98) a zrušenie rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 20. apríla 2000 (sp. zn. 17 Co 100/00), pričom súčasne žiada, aby ústavný súd vec navrhovateľa znovu prikázal na prvostupňové konanie.

II.

Ústavný súd posúdil podanie navrhovateľa podľa ústavného stavu platného a účinného v čase jeho doručenia. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti je v tom zmysle podľa čl. 130 ods. 3 ústavy oprávnený konať o podnetoch, ktorými fyzické alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich práv (tak ako sú uvedené v druhej hlave ústavy), pokiaľ o ich ochrane nerozhoduje iný orgán. Pri predbežnom prerokovaní každého podnetu ústavný súd skúma jeho predpísané náležitosti, ktoré upravuje § 20 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ako aj ďalšie dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Medzi podmienky konania, ktoré ústavný súd skúma pri predbežnom prerokovaní každého podnetu, patrí aj to, či nejde o podnet, na prerokovanie ktorého nie je ústavný súd príslušný.

1. Navrhovateľ vo svojom podnete uvádza, že „prvostupňový ani odvolací súd sa nevysporiadali s protiprávnosťou konania odporcov“. Taktiež polemizuje s jednotlivými argumentmi použitými v odôvodneniach jednotlivých súdov.

Ústavný súd už viackrát konštatoval, že nie je oprávnený na preskúmanie a hodnotenie zákonnosti postupu alebo rozhodnutia všeobecného súdu (I. ÚS 6/97, I. ÚS 18/97) a že nemá právomoc na konanie o podnete, ktorým sa žiada vysloviť, že

právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu došlo k porušeniu základného práva fyzickej alebo právnickej osoby, pokiaľ by vysloveniu takéhoto porušenia malo predchádzať hodnotenie zákonnosti postupu alebo rozhodnutia všeobecného súdu.

Ústavný súd môže pri svojom rozhodovaní i v štádiu predbežného prerokovania veci vychádzať (a v konečnom dôsledku prijať záver) iba z konkrétneho obsahu podnetu a jeho petitu (I. ÚS 7/98). Ak jeho obsah nepoukazuje na skutočnosti predstavujúce možnosť ingerencie ústavného súdu do konania pred všeobecnými súdmi, chýba pre konštatovanie o oprávnení ústavného súdu vo veci konať jedna z podstatných podmienok – jeho príslušnosť.

V občianskoprávných sporoch – ako to eo ipso vyplýva z ich povahy, keďže ide o „spory“ - rozhodnutie súdu priznáva právo jednej z proti sebe stojacich strán. Pri dodržaní zákonnosti v postupe všeobecných súdov ide teda o neúspech v spore jedného z účastníkov, nie o porušenie jeho ústavných práv. Navyiac, výpočet – akokoľvek obsiahly – článkov ústavy či uvedenie ústavy alebo „ústavných práv“ všeobecne a paušálne ako porušených neznamená pre ústavný súd povinnosť takéto porušenie hľadať v prípade, ak medzi obsahom podnetu a ústavnými právami nemôže existovať príčinná súvislosť (I. ÚS 7/98).

2. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd z dôvodu svojej nepríslušnosti nie je oprávnený v konaní o podnete fyzickej osoby určiť, ktorý hmotnoprávny predpis má tvoriť základ pre rozhodnutie všeobecného súdu vo veci samej, akým spôsobom ho mal súd vykladať a uplatňovať, ani zrušiť, ani potvrdiť rozhodnutia všeobecných súdov (I. ÚS 38/97, I. ÚS 36/97, I. ÚS 75/97). Podnet na začatie konania pred ústavným súdom podľa čl. 130 ods. 3 ústavy nemožno považovať za ďalší opravný prostriedok proti rozhodnutiam všeobecných súdov.

Nakoľko navrhovateľ vo svojom podnete požiadal o zrušenie oboch označených rozsudkov všeobecných súdov, ako aj o opätovné prikázanie veci na prvostupňové konanie, bolo potrebné jeho podnet po predbežnom prerokovaní aj v tejto časti odmietnuť pre nepríslušnosť, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

